

зи който зѣ единый-тъ, отиде та раскопа въ земѣхъ-тъ и скры сребро-то на господаря си. Ст. 16—18.

П. Що е естественно-то слѣдствіе на добро-то употребленіе на Божіи-ты дарованія.

О. Тѣзи дарованія ся умножавать. За това и казува Христосъ, (ст. 29) “На всякого който има, ще му ся даде, и ще му ся прѣумножи.”

П. Употрѣбязать ли всякога добръ Божіи-ты дарованія онѣзи които много сѣ зѣли, неже онѣзи които малко?

О. Не; но Господь нашъ вѣроятно избра оно-гози който зѣ единъ талантъ за примѣръ на зло-то употребленіе, защото които земать малко, лесно завиждать и ся оплакувать че по много ся дава на други-ты.

П. Счита ли ся немарливость-та злоупотрѣбленіе на Божіи-ты дарове?

О. Счита ся; защото ный смы Божіи, и длѣжни смы да употребявамы всячко-то си врѣме, (както и всячки-ты Божіи дарове), споредъ неговѣхъ-тъ волѣхъ, и за неговѣхъ-тъ славѣхъ.

П. Какъвъ бѣше счетъ-тъ на слугѣхъ-тъ който бѣ зѣлъ петъ-тъ таланта?

О. Слѣдъ много врѣме идува господарь-тъ на тѣзи слугы, и вижда счетъ съ тѣхъ. И дойде тойзи който бѣ зѣлъ петъ-тъ таланта, донесе други петъ таланта, и каза, Господарю, петъ таланта ми прѣдаде; ето, други петъ таланта спечалихъ върхъ тѣхъ. И рече му господарь-тъ му, Добръ, рабе добрый и вѣрный: на малко-то си былъ вѣренъ, надъ мною ще тя поставѣхъ; влѣзь въ радость-тъ на господаря си. Ст. 19—21.

П. Защо казува, “слѣдъ много врѣме”?

О. Да покаже че Господь дава довольно врѣме на всячки-ти си слугы за свѣршваніе на работѣхъ-тъ който имъ опрѣдѣлява да правять.